

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.241 van 16 december 2016
in de zaak A. 220.645/XIV-37.231**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Meral Kalin
 kantoor houdend te 3520 Zonhoven
 Hulsbergweg 7A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 november 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 175.837 van 5 oktober 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 10 november 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vooreerst vast dat “verzoeker in het kader van huidig beroep grotendeels hetzelfde verzoekschrift heeft ingediend als hetgeen hij indiende in het beroep dat leidde tot het vernietigingsarrest nummer 164.063 van 14 maart 2016”, dat met dat arrest een eerdere beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd omdat het verplichte advies bepaald in artikel 55/2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ ontbrak, dat de huidige aanvankelijk bestreden beslissing wel een dergelijk advies bevat en dat verzoeker geen verweer voert met betrekking tot dit advies, noch dat het rechtsplegingsdossier elementen bevat waaruit zou kunnen blijken dat dit advies onjuist of onvoldoende zou zijn. Verzoeker geeft in zijn enige middel aan dat “het CGVS dezelfde argumentatie herhaalt in haar beslissing” zodat hij “het recht [heeft] om dezelfde argumenten in te roepen, zodat deze andermaal door de RVV kan worden beoordeeld”. Verzoeker kan vervolgens niet ernstig voorhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het thans bestreden arrest niet vermocht te verwijzen naar het eerdere arrest nr. 164.063 van 14 maart 2016. Bovendien betreft de vaststelling in het bestreden arrest dat “verzoeker in het kader van huidig beroep grotendeels hetzelfde verzoekschrift heeft ingediend als hetgeen hij indiende in het beroep dat leidde tot het vernietigingsarrest nummer 164.063 van 14 maart 2016” een feitenkwestie en komt het niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Zoals in de nota van de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in het bestreden arrest wordt opgenomen en bijgetreden, terecht wordt opgemerkt, toont verzoeker met de loutere kritiek dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund onvoldoende recent zou zijn niet aan dat deze informatie niet langer correct is. Wat betreft het stuk 11 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevoegd, vindt de vaststelling in de eerder vermelde nota van de verwerende partij dat verzoeker niet toelicht waarom het artikel wordt overgemaakt wel degelijk steun in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weliswaar een passage uit het artikel geciteerd, doch dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een toelichting. Temeer daar het artikel enkel betrekking heeft op de algemene toestand in Libanon en verzoeker dit heeft aangebracht in een uiteenzetting betreffende de volgens hem “ontoereikende bescherming en bijstand door UNRWA”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee aan het verzoekschrift een uitlegging heeft gegeven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, thans artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, wordt in het bestreden arrest op omstandige gemotiveerde wijze besloten om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Met de algemene kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn “individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden” toont verzoeker geen schending aan van bovenvermelde bepaling.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien december tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams